

*Своїй матері Марії з
Вернерів Кобилянській
посвячує а в т о р к а*

I

Я родилася 29-го падолиста¹...

Старі люди і сонники кажуть, що цей день — день не-долі. Може. Однак мені не хочеться в те вірити. Я рада би приглянутися кожній речі до дна, я бажала би про все ясно думати, на все ясно дивитися, — адже кожда проява має свої причини й наслідки, все підлягає строгим законам, лише ми не дуже на це зважаємо. Ми не дуже доходимо причини деяких прояв, що далися би не раз змінити на добре... Ні! Ми кажемо, що все має своє призначення і так мусить бути!..

Але чого я властиво тут доторкнулася! Мої погляди мені звісні, а хто інший не буде дуже цікавий знати філософічні висновки молоді дівочої душі; довкола мене глухота і нудьга, а самій власні думки безнастанно пережовувати, — це і томить, і не доводить ні до чого.

Не маю нікого, кого би мої думки й чуття в який-небудь спосіб могли заняти хоч крихітку, на одну хвилину. Чи воно злишне? Чи жіноче духове життя менше цікаве, як її організм? Справді нічим не цікаве? — Та ба! Чого захотілось!

Хто би мав мною займатися? Батька й матір утратила я в такім молодім віці, що й згадати важко, а коли дорога бабуня вмирала, мала я дванадцять років. Вуйко Іванович, гімназійний професор, і тітка (вона спольщена німкеня), при котрих тепер живу, то... та ні! Лучче не згадувати. Очі мимохіть зайдуть слізьми, коло серця заболить, стисне і годі буде дальше писати...

Всі вони мені не раді. Відчула й пізнала я це з тої хвилини, в котрій лише зачала думати. Моє довге рудаве волосся давало кузинам та кузинкам причину до прикрих глумливих жартів та сміху. Лице моє їм «закрейдяне», а очі? Боже! наче я тому винна, що вони для них завеликі?

— Чого це ти дивиш так перед себе, начеби перший раз світ побачила? — загомонить бувало на мене тітка гостро, сердито. А я прокинуся, мов та сполохана пташка. Кров у лице бухне, серце заб'ється скоріше... Я боялася на тітку або на кого-небудь з домашніх глянути сміло, ба навіть порядно очима повести. З часом привикла я не дивитись на нікого з людей, хіба лише на світ ясний, широкий...

— Наталка ходить так, якби в неї було нечисте сумління! — глумився часто найстарший кузин Муньо. — Нечисте сумління не глядить ніколи правим² людям в очі!

Чи не має це мене боліти?

Я плакала по тихих ночах, що Бог дав мені такі великі очі... а одного разу, коли з дому порозходилися всі і я лише сама-одна лишилася, забігла нишком до салону, де висіло велике дзеркало, і глипнула в його... Двоє великих синяво-сірих... ні, зелених очей вп'ялилося сполохано в мене... і аж тепер я пересвідчилася, що вони всі до одного говорили правду. І я від тої пори не дивилася майже ніколи в дзеркало; а коли й кинула

часом в його оком, то чинила це лише тоді, як було конче потрібно. Але чому моя дорога бабуня любила ті очі й цілувала, ой, як часто цілувала!

— Солодка моя малесенька русалонька, — шептала при тім, і великі тяжкі сльози затемнювали її вид. — Бог тебе не опустить, — говорила потішаючим голосом. — Він милосердний, добрий, а ти прецінь³ сирота!.. Ні, ти про те все будеш ще щасливою, не будеш вічно їсти ласкавого хліба! Так, Наталочко, рибонько моя, так... — А опісля дивилася нерухомо перед себе, думаючи бозна над чим, і втирала сльози з очей.

— Бабуню! — питала я раз. — Чому ви якось-то казали, що вам на мій вид накидується насилу думка, буцімто я до терпіння вродилася, і що коли я родилася, жебраки та якісь убогі у дім, наче кликані, заходили і просили то молока, то хліба, то грошей; це, казали ви, злий знак на будуче, не буду щастя мати... Бабуню! «Терпіти» — значить то, як когось щось дуже болить? Так, напр., коли тебе руки і ноги болять в мокро і холодне верем'я⁴? Так, бабуню?.. Бабусенько моя золота!

Але бабуня замість відповіді цілувала мене в очі та в чоло.

— Не зважай на мої слова, дитинко, — відповіла, усміхаючись якось сумно. — Я стара, та й... бачиш, у мене нема вже ні пам'яті доброї, ні думок ясних, говорю от так, щоби не мовчати, не думаючи нічого!

— Я буду дуже, дуже щаслива, бабусенько! — запевняла я її, притискаючи її руку то до уст, то до себе... А вона почала молитися...

Так, бабуня шептала молитву, а я, приклякнувши і спираючись ліктями на її колінах, числила морщинки, що повкладалися над її очима, й дивилася нерухомо на її долішню губу, як вона під час шептання судорожно тремтіла...

Десь недалеко ударив грім, і луна гуділа, котилася горами глухо, грізно, довго. Аж лячно ставало.

А опісля піднявся вихор. Гей! який дикий, несамовитий! Величезні біляві маси мряк димляться з глибоких ярів угору і мчаться в скаженім поспіху в ту сторону, куди їх вітер гонить, а все понад шпилі тих величезних, лісами вкритих гір, щоби в кінці піднятися високо під небо і заслонити його або відлетіти кудись в безвість... Коли сліджу за їх летом, здається мені, що мушу створити рамена⁵ широко, щоб і мене понесли з собою в якусь незнану щасливу далечину...

На горі вітер колише стрункі сосни; а вони так гнуться і клоняться! Аж до мене в світлицю долітає їх стогін і шум. Але то дзвенить для мене — як пісня, завсігди мила пісня. Я її любила ще малою. Не раз пролежувала годинами під старезними смереками, і їх лагідне шепотіння впливало успокоююче на так зворушену дитячу душу. Тепер, коли я без дорогої бабуні така осамочена й не маю нікого, хто мене розумів би, ба лиш розуміти хотів, стали ліси й гори якимсь самотнім моїм світом і притулком...

Від нас до лісу недалеко, і я забігаю туди часто й тайком. Тітка сердиться, коли я на ліс лише вікном споглядаю; зве мене «лінюхуючою химерницею».

Що то значить: «химерувати»?

Коли я он там, на вершку гори, або в глибині лісу спинюся нерухомо, то мені здається, що не маю пощо додому вертати. Там розходиться грудь широко, легко, в серці немов щось ясне, сильне прокинеться і оживає. Там я і співаю, не раз навіть з похлиливими пташками навперейми, любуючись власним голосом, як він далеко лісом лунає — і ніби дзвенить. Це так прегарно й весело, це так свobodно!

Зійшовши вниз, я не розказую нічого.

Ні одно словечко не перехоплюється через уста мої, що я там бачила, що пережила, яку міць принесла звідти в серці. Як, пробуючи свої сили, потрясала молодими смереками, як, ухопившись галуззя старих дерев, висіла, немов метелик, як гойдалася, як, спинаючись без відпочинку на гору, спочивала опісля в м'якім моху, гляділа в небеса, а там хмари, прозоро-білі, ледве замінні, улітали попід ніжну синяву далеко... далеко...

— Ти знов принесла з собою земляного воздуха в хату, мовби у гробі лежала! — крикне, бувало, тітка терпко й змірить мене проникливо своїми зимними очима. А я через те вже й розбита. Слова ті немов мене б'ють. Мовчу. Що ж їй і відповідати? Воно й так не здалося би на нічо. Яка ж я чудна, злишня істота, на котру цілий світ сердиться, особливо відколи моя дорога бабуня розпрощалася зі мною навіки!

* * *

Домашні роботи сповняю спільно з «сестрами», однак мені ніколи не можна вивести тітку з критичного настрою супроти мене, вдоволити її хоч чим-тим. І це зле, і того не вдала, і сього не зрозуміла... Мені лише страх жаль стане, і я знов мовчу. Ні, мені вже годі боронитися!

— Чи в тобі кров замерзла, а уста заніміли, що ти ніколи ані всміхнешся і ходиш, мов та ледова краля? — загомонить тітка насмішливо на мене. А гуляю я, розвселюся з молодшими, рознесеться подекуди й сміх мій горбодом, так і почую зараз:

— Не знати, до чого ті сміхи, до чого ті безвстидні авантюри, чи, може, тому, що на світі так тяжко жити?

— То, мамочко, лиш тим можна дуріти, в котрих нема ні совісті, ні чуття, — пояснює Лена, моя ровесниця. А тітка всміхнеться й потакне головою.

— Справді, — чула я раз, як говорила тітка до вуйка (а того я й до смерті не забуду), — доля з нами поступила дуже несправедливо... Окрім турботи о будучність власних дітей, маємо ще клопіт з Наталкою. Чудний це обов'язок, Мілечку! І звідки, питаюся, приходимо ми до нього? Як ти до того приходиш? Про себе я вже й не споминаю, я не журюся нею, Мілечку, не журюся ані цятеньки⁶. Для мене останеться це дівча раз назавсігди лише накиненою чуженицею, хоч у моїй груді б'ється тепле серце. Але ти? З того, що вона дитина твоєї сестри, не виходить, щоби ти кривдив свої діти, бо то, що я видаю на неї, могла би лучче видати на свої діти. Врем'я, нехай би вже там до лиха і виростала собі, коби мала який гріш, а то — нічого! Що ж бо значить ті чотири сотки і тих кілька срібних ложечок та тих прочих лавів, що осталися їй по твоїй матері і її родичах? Окрім того, Мілечку, вона не симпатична. О! я передвиджую, передвиджую доленьку моїх синів! Я знаю вже відтепер, що вона накинеться одному з них на карк⁷, а як ні, то вчепиться одної з дівчат; а вони, звісно, добрі, то й будуть їй терпіти. Ти гадаєш, що ні?

— Я гадаю, Павлинко, що ні. Я не журюсь нею. Вона віддасться. Ти не вважаєш, Павлинко, вона гарна...

— Гарна?! Ха-ха-ха! Приглянься лише, будь ласкав, ближче тій красі, тим довгим рудавам косам, котрих ніяк по-модному не укладеш на голові, тому чисто крейдяному лицю з тими зеленими нелюдськими очима, і скажи тоді, чи вона гарна! Ти не дивись, що в неї уста такі червоні — це хороблива червоність; зате в неї в лиці ні цятеньки крові. Пригадай лиш собі, яка я була в її віці. Ти забув уже, Мілечку, що мене моло-

діж не звала інакше, як «Марія-Тереза*»? Я була гарна, я визначалася межи всіма, але вона?! Окрім того, вона страшно зарозуміла. Ти не бачиш? Вона й головою не поверне в ту сторону, де знаходяться молоді люди, очей не підведе. Одним словом, незносе сотворіння! Іритує⁸ й дразнить мене на кождім кроці. Придивись, напр., скільки вона по вечірках гуляє, і чи який молодий хлопець сяде біля неї балакати? Все лиш якісь старші вештаються коло неї.

— Це правда, — відповів вуйко сумовито. — Вона подобається більше старшим. Мені вже кілька разів пришлося від старших почути: «У вас дуже інтерна сестрінниця!»

— Видиш? В ній єсть щось, що відпихає молодіж. Дивись, як наша Леночка розмовляє з молодіжжю, як її хлопці роєм обступають; а дивись на неї. Ах, мене не раз аж розпука обгортає, що вона зветься моєю своячкою. Оногди⁹ я говорила їй, щоби була супроти мужчин приязнішою, привітнішою, не поводитася, як та статуя, мовчливо та із спущеними віями. «Відстрашуєш (кажу їй) і найглупішого дансера¹⁰ від себе!» А вона, Мілечку, — Матінко Божа! — витріщила тоті свої очиська на мене, кров бухнула їй в лице... з лютості, розуміється... устами лише так по-своєму згїрдливо рушила й не відповіла ані одним словечком! У вікно на вулицю то вміє й годинами дивитися або романи й інші безбожні дурниці читати. Недавно знов найшла я книжку під її подушкою в постелі. Ну! почула вона вже своє! Тобі, Мілечку, я все прощу, але що ти позволив їй книжки читати, того не прощу тобі ніколи. Ти, мабуть, бабою останешся во-вік-віки!

* Марія-Тереза (1717–1780) — австрійська імператриця.

— Годі, душко, годі, чого іритуватися? — втихомирював вуйко спокійно, як це було в нього в звичаю. — Я їй в день ангела не хотів нічого відмовити, так як і своїм дітям; а вона й не просила більше, як лише того, щоби в вільних хвилях і по домашній праці могла читати.

— Коли має вільну хвилю, то най гаптує або шиє. Але вона хоч яка велика й здорова, то й до того не здатна. Правда, до читання то лиш сядь собі вигідно, дивися перед себе і уважай, щоби замість одної картки не обернути нараз двох. Боже мій, Боже, з тої дівчини не вийде ніколи щось порядне, хоч би я й не знати скільки неустанної праці й науки завдавала собі з нею!

— Ну, ну, нехай уже... не велике діло! Вона сирота і, бачиш, одна з тих істот, над котрими добрі люди мусять і без любові мати милосердя. Я... видиш... я її... люблю, Павлинко. Мені здається, що вона добра дитина. Впрочім... все ж таки вона донька моєї одніської сестри. Лише, щоправда, коби то хлопець, а то дівча...

— Аякже, дівча, — гомоніла тітка, — а то камінь дома. Коби хоч що то, кажу, були їй родичі лишили, а то нічого, хоч буком гони. Я не знаю, мабуть, кождий крейцар, що заробили, проїдали!

— Та де проїдали, Павлинко! Парохія¹¹ була худа. А потому він... обертав кожний феник¹² на книжки, на то дрантя, що осталось їй опісля. Бог його знає, що задумував він з ними між мужиками на селі! Щось то він був мені раз споминав, що мусить дещо для своєї Наталки скласти. Та не вмів, бідака, нічого скласти. Смерть так і захопила обох, і на тім скінчилося.

Замовкли.

— Павлинко!

— Що, Мілечку?

— Не буде там уже далі кава готова? Я щось наче голод чую. Легуміни¹³ не ситять мене ніколи!..

— Я досить чула.

На лиці мені наче мороз уклався, і я його в долоні втиснула. В горлі корч хапав; я затиснула зуби сильно, бо мені виривався зойк з уст...

І мимоволі попленталася я опісля в он той ліс.

Пощо писати, що в моїм серці діялося?

— Бабуню, бабусенько моя золота, чом ти мене покинула! — кликала я там в розпуці раз по раз... — Бабуню, бабуню... я камінь! Бабусенько моя дорога, я одна з тих, над котрими добрі люди мусять і без любові мати милосердя!.. — І ридуючи диким плачем, товкла я головою об дерева, обнімаючи їх, ніби бабуню...

Округ мене шелестіли, шемрала¹⁴ смереки... тихо, тихо, одностайно; а я все плакала.

— З мене не вийде ніколи щось порядне! О бабусенько моя золота, чом ти мене покинула!..

Опісля гляділа я на мале містечко. Ох, як глибоко зненавиділа я ту брудну долину, ту долину, в котру мусила про те все назад вертати!

— Я непотрібна, я камінь, з мене ніколи щось порядне не вийде! — виривалось з розпукою з моїх уст раз по раз, і гарячі, тяжкі сльози котились по лицю... — Бабусенько моя золота!..

.....

Але то все минулося, і я стала «спокійна».

Не плачу більше при таких нагодах. Не лютую і не змагаюся з ніким, лише тісно мені тут. Тісно й глухо, і якийсь тайний, пожираючий жар палить мені душу. Щоби його задавити, щоб не завмерти, читаю в кожній вільній хвилині, читаю ночами... Між ними і мною росте пропасть. Вони всі завдають мені болю, свідомо й несвідомо, замучують мене безоглядно. Кожде слівце, що тітка промовить до мене, звучить болюче в моїй

душі. А вуйко... о, він добрий, але чому він криється із своєю «любов'ю до мене». Чи мене не вільно любити?

* * *

Завтра кінчу двадцятий рік.

Як скоро минули літа, не лишаючи по собі ніякого сліду! Справді, безслідно, одностайно, як і всі дні та години, прожиті в пильнім безділлі. В мене лише виробилася сильна свідомість, що я тягар, над котрим добрі люди мусять і без любові мати милосердя! Без любові! Це те грізне слово, що лишило майже криваві сліди в моїм серці. Ні, ні, окрім моєї дорогої бабуні, не любив мене ніхто на світі!

Понура, ненаситна туга володіє мною, і дух мій утомлений, хоч не сотворив нічого. Він лише мучився і побивався об якийсь мур, котрим мій світ обведений. Я хотіла би чогось... не знаю ясно, чого..., що мене вдовольняло би або що мене зробило би сильною, могутньою!.. Я поринула би у щось цілою душею, так як тепер потопаю в кожній дрібній роботі цілою душею... Ах! Я хотіла би чогось!

Та ба!

Чотири стіни, проймаючий гамір дитячий, глумливі безсердечні слова моєї рідні, бездушна одностайність, що пригнітає душу, вузькоглядність, самолюбство — оце світ, в котрім я засуджена жити!

Але смерті я про те все не бажаю. Я страшно хочу жити! Я пила би це життя! Що це таке?

Боже мій! Чому не змилосердиться щось або хтось наді мною? В чім лежить моя провина, що моїм думкам і чуттю поставлено щось, немов межу? Що я немов віддана комусь на наругу і не належу собі! Я чую в собі

проблиск якоїсь сили, та що з того! Її зацитькає та груба сила, що панує довкола мене всевладно...

* * *

Колись-то вечором відбувалася в нас нарада. Оба кузини радилися з родичами, який завід¹⁵ вибрати собі на ціле життя.

— Я буду професором¹⁶, як батько! — казав молодший. — Візьму навіть ті самі предмети: географію й історію. Чоловік має собі добрий дохід, незалежний від нікого; неділя, свято вільні, до того вакації¹⁷, а «перша»¹⁸, — сміявся хитро, — має також свої добрі сторони, коли який багатий татуньо хоче її бачити в свідоцтві свого синка.

— Ти можеш собі, про мене, бути й професором. Учися хоч би й по-хінськи¹⁹! — обізвався Муньо, старший. — А я рішився піти на медицину, і на тім кінець!

— На медицину? Ні, Мунечку! — запротестував вуйко флегматично. — Медицина задорога наука. Ти маєш ще сестри, Лена вже доросла, а Катуня потребує ще довго батьківського старання. Я тебе не можу на медицину посилати.

— А Наталка, татку? І Наталка ще є! — вмішалася нараз мала семилітня Катя, що сиділа десь в кутику й прислухувалась з поважною міною²⁰ розмові.

Мені уступила вся кров з лица. Оці дитячі уста завдали несвідомо несказанні муки моєму серцю, котрим годі було уйти. Я склонила голову глибше над шитвом і шила пильно.

— Наталка? — обізвався Муньо. — Для неї не потребує ніхто капіталів складати. Вона має своїх двадцять років і нехай оглядається за яким мужем. Не правда,

Наталко? Воно, правду сказавши, вже таки би й час. Ми, «молоді», розуміємо це неабияк!

Він розсміявся голосно й, засунувши зухвалим рухом руки в кишені, поглянув визиваюче на мене.

Я видержала той погляд спокійно.

— Авжеж, Муньо, для сиріт не складає ніхто капіталів. Я належу до тих, над котрими добрі люди мусять мати милосердя й без любові, — відповіла я.

— Добре відповіла, Наталко! — замітив він злосливо. — Я знав, що мої слова дадуть добрий відгомін. Впрочім, обходить мене в цій хвилі моя доля найбільше. Ти, отже, віддашся, Лену візьму до себе, коли буду доктором, а з Катєю дасте собі, отче, і самі раду; з неї вийде колись неабияка красуня!

— Який ти мудрий для себе! — обізвалася Лена люто. — Я вийшла би вже найліпше, спустившись на твою ласку. Ні! Дякую дуже за неї! Нехай батько забезпечить нас сам, а ти вибери собі інший фах. З тебе був би такий доктор, як з мене... ну, лучче най не кажу! Я знаю твою любов до ближніх!

— Лена правду каже, ти не можеш іти на медицину, — обізвася знов вуйко. — Я би тобі радо помагав, ти в мене найперший син, але дівчата мої діти. Не правда, Павлинко?

— Чому не правда, Мілечку? — відповідала жінка своїм звичайним коротким, енергійним тоном. — Розуміється, що дівчата також наші діти. Але в мене є одна думка... Мілечку, я думаю вже давно над тим, щоби він пішов на медицину, хоч, розуміється, не нашим коштом.

— Ну так і що ж за думка в тебе, Павлинко?

— В мене така думка, Мілечку...

— Го-го! Я знаю, мамочко, що ви хочете казати! — перебив її, сміючись, Муньо. — В вас є та думка, щоби я з якою багачкою заручився. Не так?

— Так, мій сину! — відповіла тітка. — Я справді об тім і думаю. Лиш тим чином міг би ти піти на медицину. Чи це, може, зле?

— Зле настільки, мамочко, що я хочу бути свободним. А заручившись, обтяжив би себе зараз якимись романтичними обов'язками. Я в романтику й ідеали не бавлюся. Я хочу діпняти лише одну ціль, а ціль та — багатство. Все проче для мене річ побічна.

— Навіть і ми, твої сестри, Муньо? — вмішалася знову Лена, промовивши голосом, що аж тремтів з якоїсь внутрішньої лютої.

— Не впадай в трагедію! — відповів він згіржливо. — Я мушу піти на медицину. А коли батько не зможе мене сам удержувати, то я заручуся з якоюсь багачкою. Між нами сказавши, мав би я вже одну, гм... гм... — Він усміхнувся многозначно і глипнув скося на матір. І вона всміхнулася. Він був її любимцем і згоджувався з нею під кождим зглядом знаменито.

— Вгадайте, мамочко!

— Не маю часу на здогади, мій сину.

— Ну, то я сам скажу! Що б ви сказали би, напр., про Ольгу С.? — Він закинув одну ногу на другу і глипнув на матір, її лице осталося при тих словах все однакове, кам'яне, зимне.

— Ольга С.? Ну, — казала, мовби роздумуючи, — вибір незлий. Вправді, вона делікатної будови й дуже розпещена, звичайно, як всі одиначки, при тім трохи й зарозуміла, але коли вона тобі, сину, до вподоби, то й мені також.

— Вона за тебе не піде, Муню! На те спустисть! — кликнула насмішливо Лена.

— За мене не піде?

— За тебе не піде! Ти з усіх хлопців найменше її обходиш; вона романтична натура, не забувай цього. Окрім того, вона буде вибирати, вона й може вибирати, бо дійсно маєтна дівчина.

— Не думай лише так, — обіззався він так само глумливо. — Я дійсно не знаю, кого би могла бажати собі за мужа, як не лікаря. Ти, бачу, не береш таких справ досить *реально*. Чи думала ти коли-небудь над тим, що властиво мужчина, а що жінка? Мужчина — то «все», а жінка — то «нічо». Ви, дівчата, від нас залежні, як ті рослини від сонця, від воздуха. Чуєш? Ти!! Ми надаєм вам смислу, поваги, значення, одним словом, все. А коли вона хоче вибирати, то нехай собі з Богом вибирає. Мені не тяжко й деінде обглянутися. Вигідних партій в світі ще найдеся. Дівчата підростають раз у раз, як ті гриби; і всі вони хочуть заміж вийти, всі що до одної! Може, ти хочеш остатись старою панною?

Вуйко й тітка розсміялися, а й Лена скривила уста до усміху. Мені вдарило в лице немов полум'я.

Нічим є жінка?

І такий бездушний, обмежений хлопець осмілюється говорити в такий спосіб о жінках? Що давало йому до того право? Природа? Однак він говорив правду. Ми дійсно від мужчин залежні, мов ті рослини від сонця, від воздуха. Але ж з якої причини? Чи та причина — то незглибима, вічна загадка, до котрої і приступити годі?

Я зложила шитво й вийшла нечутно до побічної кімнати. Тут було темно й тихо. Втоплена, сіла я в незамітний кут, заслонивши лице руками.

Поодинокі слова долітали до мене, я чула терпкий сміх тітки, однак, не прислухаючись дальшій розмові, я й не розуміла нічого.

Одне лише я знала й відчувала.

Я була лише людиною з якоюсь силою, з якимось духом, а проте... та що й казати? Правда? Справедливість? Їх нема! Нема для того, що приневолений приймати їх з другої руки...

* * *

Щось важке, мов олово, тяжить мені на душі, а кругом мене глухо й пусто, якась порожнеча аж до божевілля.

Чи нема ніякого виходу? Ніякого спасіння? Коли це інші зносять, так нехай! Я не можу! Я пробувала клонити голову терпеливо, бути такою, як ті «другі», і не змогла. Благала свічуться, любові й не виблагала. Часто пориває мене гіркий жаль, дика вражда супроти моїх померших родичів, що мене в життя трутили²¹, і я тепер безцільно блукаю! Пориває ненависть і біль супроти цілого світу...

В тихих безголосних ночах, коли сон утікає від моїх утомлених очей, я плачу. Та що воно pomoже? Одна слізонька більше або менше в житті важить так мало! Впрочім, хто їх числить?

* * *

Оногди говорив вуйко про якогось податкового урядника, котрий різнився від своїх товаришів величезним ростом, вдоволенням усміхом і грубим срібним перстеном з синім камінцем на пальці. Цей урядник хвалився — так оповідав вуйко — що його жінка, за якою саме тепер «обглядається», мусить бути не лиш гарна,

багата й освічена, але й музикальна, бо він не «пожертвується» кому-небудь!

Уявляючи собі його, як він із своїми неповоротними рухами, із своїм по найбільшій часті розігрітим лицем, трохи зизими²² очима, шукає «музикальної» жінки, я розсміялась мимоволі вголос.

Вуйко й тітка скинули на мене оком.

— І чому ти властиво смієшся, моя кохана? — спитав вуйко в заостренім тоні (дивна річ), а тим часом тітка звузила уста так сильно, що стали якоюсь ниткою.

— Я так, вуйку; бо він такий смішний в своїй претензійності! Самі знаєте, що він всіх розумів не поїв, а проте такий вимагаючий! Але я властиво не повинна сміятися, воно більше сумно, як смішно! — І з тими словами промайнув мій погляд по тітці.

— Що це знову за поетична заява? — спитала вона з зимним, інквізиторським поглядом. — Тепер дівчині годі вибирати, ждати на самих докторів і професорів. Нехай Богу дякує, коли навинеться й хто-небудь та подасть кусник хліба.

Це тикалось мене. Спеціально мене. Мов поборена, опустила я через хвилю покірно голову, а несказанно гірко почуття проникло мою душу.

— Це тобі, мабуть, не до смаку, що я тепер кажу, не правда? — говорила тітка з притиском дальше. — Ти за його не пішла би. Ну, на щастя, в такому випадку мали би ми рішуче слово сказати, а не ти. Ти ждала би, може, на якого зачарованого князя, — шкода тільки, що їх уже нема. Врешті, я й справді не знаю, що тобі дає причину грати роль якоїсь «гордої». Ти, мабуть, щоденної боротьби о кусник хліба не бачиш, не розумієш, думаєш, що все, що є, так само собою приходить?

— Я, тітко? Я?! — вирвалось мені майже окликом з уст.

— Ти, ти! Ми не будемо вічно жити, і ти не будеш мати все охорону й родинну стріху. Наступить ще й така хвилина, коли з вдячністю будеш сягати за рукою такого «дурака»!

— Ніколи, ніколи! — відповідала я зворушено.

— Ха-ха-ха! Ніколи! І для чого ніколи, коли вільно спитати? Мабуть, тобі його становисько запідле?

— Становисько ні, але він сам, як чоловік, не має для мене нічого симпатичного. Він не має ані крихітки, напр., «тонкості» в собі. Чи ви ніколи не гадали, як страшно мусить житися при чоловіці, котрому не можна віддати ні серця, ні поважання? Тіточко! Я не могла би так жити! Моя натура, ціла моя вдача такі жадні якоїсь — як би то сказати? — тонкої коректності, якогось ніжного чувства... любові... — Тут і урвала я.

Це зізнання, котре я, мов тайну, берегла в серці, вихопилося мені проти волі з уст, і я того дуже жалувала. Я відвернулася від тітки, щоби не стрінутися з її холодними насмішливими поглядами і щоби не помітила, що я спаленіла...

— І ти не соромишся такі слова говорити? Мені в лице і при вуйку? Двадцятилітня дівчина! А це що знов нового?! Та правда: хто годується таким трійлом²³, як романи, тому годі інакше говорити. Я не розумію, що таке «любов». Я вийшла заміж, не хоруючи анітрохи на ту поетичну недугу. Я вела порядно своє господарство, виховувала як слід при Божій допомозі діти, доглядала мужа, але о любові щось маячити, зітхати за любов'ю? Мені видиться, що я мусила б тепер того й соромитися. Це чиста фантазія. Коли б я не була вийшла за твого вуйка, то була б вийшла за другого. Він був порядний, спокійний, соромливий молодець, а я така сама панна. Тому нас і Бог злучив. В твоїм віку я виховувала вже Мунечка, провадила вже сама господарство, а ти... го-

вориш про любов! Та що, як собі хто постелить, так і виспиться. Ти вже доволі доросла, аби порозуміти, що добре, а що зле.

— Воно так, тіточко... — відповіла я, усміхаючись сумно. А більше і не сказала я нічого.

Якби я й цілу ніч говорила, то все було би дурно. Не зрозуміли би. Лише до Лени полетів мій погляд, що сиділа недалеко тітки. В цій хвилі були в неї очі спущені, а щоки горіли сильним рум'янцем. Я знала. Перший раз в житті вона не згоджувалася зі своєю матір'ю.

* * *

По домашніх роботах було нам, дівчатам, вільно займатись, чим котра хотіла. Лена плела якусь величезну скатерть «для себе», а я читала. Вона й тітка мали дивний спосіб дивитися на мене, коли я бралася за книжку. Тітка прибирала тоді напівмилосердну, напівнасмішливу міну, щоби опісля з притиском вимовити слівце «знов?» і мій — сказати б — сумлінний супокій замутити. Лена скривляла не до наслідування верхню губу, розсміявшись коротко вголос, і плела з такою ревністю, з таким запалом даліше, мовби спасіння її душі залежало від того.

Найбільше займало мене питання жіноче. Ніхто не відчував так глибоко зависимого, нужденного положення жінки, як я. Ніхто, здавалося мені, не думав стільки над рішенням його, як я. Мені снувалися прерізні думки в голові. Я бачила «питання жіноче» майже при кожній нагоді, коли приходилося жінці терпіти. Тямлю,

що, перечитавши Стюарта Мілля*, я плакала. З тої пори я читала з подвійною пильністю. Свідомість моєї низької освіти давила й корила мене сильно. Я постановила собі будь-що досягнути вищу освіту. Я була завзята, горда, честолюбива і не хотіла ні за що в світі бути тим «нічим», о котрім говорив Муньо з такою погордою. Я не хотіла, щоби мені аж мужчина надав смисл і значення. Рівночасно рішилася я в будучності віддати ту здобуту освіту в користь загалу. В найглибшій глибині мого серця говорив якийсь голос «віддати жінкам».

* * *

Світе широкий! Який ти для мене, молодій, недоступний, яким муром обведений!..

Та що це я знов? В голові думки стрілою мчаться. Що мені з ними самій діяти? Сама загадала, сама забула, сама, сама, сама...

Щось з того, що вчитала або роздумала, оповісти і кому другому? Адже ж я химерниця, і висміяли би мене. А хочеться оповісти, пояснити, як все в думці складається, до чого дійшла, чого би рада; як в душі не раз мов сонце зійде... ні, як в ній мов мелодія укладається... В серці так і заворушиться щось сильне, сміле. І я забуду все довкола себе. Гадки летять вперед, проваджені буйною уявою, аж слово якесь нараз вимкнеться впівголос з уст. Тоді я з переляком пригадую собі, хто я й міжким я...

* Мілль-Джон Стюарт (1806–1873) — англійський філософ та економіст.